

To all Sakam
Knigi members -
With love,
Julie James

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The thing about love

© 2017 Julie James

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2017

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги - Скопје

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка и дизајн Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2017

Тираж 1200 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Тајна задача: љубов

Џули Џејмс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

*За моите баби,
Арлин и Маргарет*

Еџен

ТРИ МИНУТИ ОТКАКО авионот полета од пистата, специјалниот ФБИ агент Џон Шепард знаеше дека му се пишуваше црно ако не дејствува веднаш.

До Џон, типот на средното седиште беше во раните четириесетти години и облечен во костум и светло зелена кошула. „Човече, летов е тутма вечерва“. Ја подаде раката да се запознаат. „Стив Фокс. Корпоративен мотивациски говорник, консултант за лидерство и автор повремено. Тоа кога ќе успеам самиот да се *мотивирам* да напишам нешто“. Си се изнасмеа на сопствената шега. „Па... што те води кон Ветровитиот Град, бизнис или задоволство?“

Аха. Стив во светло зелената кошула очигледно беше Алапача.

Не дека седењето до зборлести сопатници беше невообичаено за Џон. Тој го имаше прифатено фактот дека во неговата професија, тоа беше професионална опасност. Повремено се случуваше некој да ја забележи неговата ФБИ значка што му стоеше закачена на панталоните – специјално ставена таму во случај некој да го забележи и неговиот Глок 22 на десниот колк, под сакото – а тоа неизбежно водеше до прашања.

ФБИ? Кул! Следиш некој во авионов? Да не е типот на седиште юС? Дефинитивно е типот на юС, нели? Стана некако напнат кога стјуардесата се понуди да му помогне да ја качи торбата горе. Го виде тоа, така? Ооох, мислиш дека има дрога во торбата? Или нешто полошо? Ох, мајко мила, не е бомба, така? Ууух. Па, ФБИ агент, а? Како изгледа тоа?

Но вечерва, откако штотуку заврши со страшно тешка и напорна тајна задача што траеше подолго од осум месеци, Џон се надеваше дека ќе добие неколку минути мир и тишина да се олабави малку пред авионот да слета во Чикаго.

А и да почне да размислува како ќе ги врати работите во колосек со неговата девојка, Алиша.

„Живеам во Чикаго“, му одговори на Стив. Ги извади слушалките од актовката и ги вклучи во потпирачот за рака на седиштето, а потоа извинувачки се насмевна. „Малку имам трема од летање. Ми помага кога слушам контрола на летање“. Лагата лесно се истркала од неговиот јазик – како таенагент, добробеше испраксиран во уметноста на лагите и измислиците.

„Знаеш што друго помага за тоа?“ Стив се исклешти. „Вотка. Многу вотка“. Префрлајќи се на друга мета, тој ја сврте главата и погледна во жената што седеше на другата страна од него. Таа држеше Kindle во рака и му упати еден поглед што недвосмислено велеше, *Немој ни да си помислил, другар*.

Стив резигнирано воздивна и го извади лаптопот.

Откако успешно ја среди Алапачата, Џон се сврте кон прозорецот и ги гледаше светлата во Детроит како бледеат во далечината. Се надеваше дека ќе има малку среќа и дека ова ќе му биде последен пат да го види градот за многу, многу долго време – барем додека не дојде моментот кога ќе треба да сведочи на суд за истрагата. Не дека имаше нешто против Детроит. Впрочем, живееше таму скоро три години, откако беше прераспределен во нивниот кабинет по дипломирањето на ФБИ Академијата во Квантико.

Влегувањето во Бирото не беше дел од оригиналниот кариерен план на Џон. Всушност, тој некое време воопшто немаше никаков план за кариера. Откако дипломираше на Универзитетот во Висконсин отиде во војска – и за да си ги отплати студентските кредити и за да си купи малку време да реши што сака да прави во животот.

Излезе дека тоа беше најдобрата одлука што можеше да ја донесе.

Животот во војска му одговараше. Тој отсекогаш беше спортски тип и немаше никаков проблем со физичките предизвици на армијата. Но тој живот исто така бараше и ментална крепост, одлучност и дисциплина. Па тој се форсираше, повеќе од кога било, и по основниот тренинг и напредниот индивидуален тренинг, се имаше запишано во Воздухопловната Школа, а потоа волонтираше во Програмата за селекција и проценка на ренџери.

Осум недели подоцна, тој со гордост им се приклучи на елитните редови на ренџерскиот полк. И токму таму во Форт Бенинг, каде што беше распореден неговиот баталјон, за првпат му пристапи Шон Пајзер, оператор и регрутер на Тимот за спасување заложници на ФБИ.

„Ние сме единствената единица за борба против тероризмот со полно работно време за спроведување на федералните закони“, му имаше кажано Пајзер кога седнаа во еден паб во базата. „Тимот за спасување заложници има способност да одговори во рок од четири часа од известувањето дека има некаква ситуација со заложници, голема криминална закана или некаков терористички инцидент каде било во Америка. Нашето мото, *servare vitas*, значи 'да се спасат животи' – и тоа е токму она што ние го правиме. Опасни сме во тој поглед“.

Додека Џон седеше облечен во неговата војничка униформа спроти регрутерот, природно му дојде да одговори малку вообразено. „Со сета должна почит, господине, но јас сум ренџер. Ако е целта само да ми стои 'опасен' во резимето, мислам дека тоа е веќе завршено“.

Пајзер ја накоси главата кога го слушна тоа. „Слушнав дека си размислувал за кариера во агенциите за спроведување на закони откако ќе завршиш со турата летово“. Сега тој беше на ред да звучи вообразено. „Ние сме ФБИ, Шепард. Сакаш да заработуваш за живот од фаќање лоши момци? Е па ние сме најдоброто што постои. Па можеби нема да ти биде лошо да сослушаш што имам да кажам“.

Соопштението од пилотската кабина ги прекина мислите на Џон.

„Добро вечер, народе. Во име на целиот екипаж ви

посакувам пријатен лет од пилотската кабина. Се чини дека ќе имаме мирен лет до Чикаго и треба да слетаеме во 22.20 часот“.

Џон погледна на часовникот. Требаше да слетаат за триесеттина минути, што значи дека немаше многу време да размислува за логистиката на неговата сегашна мисија: Извлекување од гомна.

Тоа беше само работен наслов.

Првично, тој планираше да си дојде дома утре, затоа што екипата агенти од кабинетот во Детроит беа договорени да излезат да прослават со фина доза алкохол за завршувањето на истрагата – истрага што резултираше со апсење на дваесет и седум осомничени, вклучувајќи и еден сенатор. Но пред два дена, последниот пат кога Џон разговараше на телефон со Алиша, таа беше некако резервирана. Некако далечна. Впрочем, таа често беше резервирана и далечна изминатиов месец, но во нивниот последен разговор уште повеќе. Па, со цел да почне да ги изгладува работите, тој имаше решено да се качи на авион порано и да ја изненади.

Се разбира дека беше свесен дека Алиша не беше воодушевена од неговите претерани патувања што беа дел од оваа последна истрага. Тоа му беше јасно како бел ден; навистина беше отсутен премногу често во последно време. Официјално, тој сега работеше во кабинетот во Чикаго, бидејќи го имаа префрлено во неговиот роден град пред две години кога на мајка му ѝ беше дијагностициран рак на бели дробови. Но пред некое време го имаа повикано во кабинетот на ФБИ во Детроит за да ѝ се врати на една од неговите стари улоги како агент на тајна задача, а тоа беше дел од огромна тајна операција за ловење на криминална организација инволвирана во перење пари, платени убиства и тргување со наркотици и оружја. Иако тој технички не беше со полно работно време на тајната задача, ги имаше поминато последните осум месеци во постојани патувања Чикаго-Детроит-Чикаго и обично остануваше од два до пет дена неделно.

Самата работа беше интересна - тој веќе три години работеше на тајни задачи и уживаше во предизвиците

кога се внесуваше во нови улоги како и адреналинот што вриење кога знаеш дека тоа што го правиш треба да резултира со апсење на криминалци. Но во поглед на врските во неговиот живот, ситуацијата не беше идеална.

Тој отсекогаш беше искрен со Алиша за неговиот стил на живот. И на почетокот кога почна со тајната истрага во Детроит, таа беше многу кул во врска со целата ситуација. Тие си пишуваа пораки по неколкупати дневно секогаш кога тој не беше во градот, се слушаа на телефон секоја вечер и имаа многу секс за надоместување за сè секогаш кога тој ќе влезеше во двособниот стан каде што живееше заедно. Но кога почна да станува очигледно дека неговиот распоред со патувањата нема да олабави во скоро време, Алиша веќе не беше толку воодушевена од идејата да има „дечко со скратено работно време“ – како што се имаше изразено самата една вечер кога разговараа на телефон.

„Нема да биде уште долго. А после кога ќе се вратам ќе бидам дома толку многу што ќе бараш начини да се отарасиш од мене“, се имаше пошегувано Џон. Тој се обидуваше да ја задржи ведрината во нивните разговори иако беше фрустриран што таа имаше одбрано – пак – да ја начне темата во тој момент. Штотуку требаше да излезе од неговиот демек изнајмен стан за клучна средба со човек кој не само што му продаваше нелегално оружје туку имаше и навестено дека е расположен да изврши убиство за пари. Колиците со кои се справаше беа вооружени и дефинитивно опасни, па со оглед на тоа дека тој ги *лажеше* со секој збор што излегуваше од неговата уста, страшно му беше важно да биде смирен, прибран и со бистра глава на рамениците.

„Седно. Колкупати го слушнав тоа годинава?“ го имаше прашано Алиша саркастично.

Искрено, тој имаше неколку тешки денови и долги ноќи и сакаше само да ѝ се јави на девојка му и да ѝ го слушне гласот без навраќање на истата проклета расправија. „Не можам да се справам со ова сега, Алиша“, ѝ имаше речено остро.

„Добро. Не дека ти е многу гајле, ама веројатно нема да бидам дома викендов, ако пробуваш да вртиш“,

му имаше речено таа. „Во петок имам една службена работа, а следната вечер ќе излезам со Бет и Миа“.

Во неговата фрустрација, Џон ѝ имаше речено да прави што сака, потенцирајќи дека не очекуваше од неа да седи да го чека до телефонот.

Два дена подоцна, повторно ѝ се имаше јавено, па двајцата си се извинија и ја баталија расправијата. Но работите не беа баш како што треба оттогаш.

Меѓутоа, знаеше дека тоа ќе се смени сега кога тој се враќаше дома. Немаше веќе да има врска на далечина или „дечко со скратено работно време“. Отсега, па натаму, тој требаше да си биде во Чикаго и слободно можеа да се вратат на она убавото од пред осум месеци кога беа само нормален пар и правеа нормални работи што ги прават сите парови, како на пример доаѓање дома секоја вечер после работа и прераскажување приказни од дента или лежење заедно за викенди без да се оптоваруваат со тоа дека тој повторно ќе треба да замине во недела вечер.

Чувствувајќи се добро за сево ова, откако слетаа на аеродромот во Чикаго, Џон застапа во првиот киоск на аеродромот и купи еден убав букет како прва фаза од неговата мисија: Операција Извини Што Ме Немаше Толку Долго (Ама Ти Знаеше Дека Ќе Биде Вака Уште На Почетокот Кога Почнавме Да Се Гледаме).

Насловот сè уште беше работен.

Тогаш доби подобра идеја. Кога влезе во таксито што требаше да го однесе до дома, го замоли таксистот да причека малку пред слаткарницата Слатка Менди и набрзина влезе да купи десетина од омилените мафини на Алиша.

Беше нешто по единаесет часот додека таксито да го остави пред зграда, вооружен со цвеќе и чоколади. Тој и Алиша се имаа преселено во станот пред година дена, на поткровјето во една постара, но убава зграда на тивка резиденцијална улица. Таа уште тогаш сакаше да купат стан заедно наместо да одат под кирија, но тој се колебаше бидејќи сметаше дека уште не беа стигнати до таа фаза од врската за да направат толку голем чекор.

Но сега, си помисли, можеби беше време повторно да поразговараат за таа идеја. Не беше лесно да се биде

во врска со човек како него, таен агент кој секогаш имаше спакувана торба и можеше да отпатува во друг град – или држава – без никакво известување. Но и покрај сите успони и падови во изминатите осум месеци, Алиша имаше останато покрај него.

Џон ја отклучи вратата од нивниот стан и виде дека сите светла беа изгасени. Претпоставувајќи дека таа веќе си беше легната, ги остави куферот и торбата покрај вратата и тивко отиде да ги стави мафините и букетот на работната маса во кујната, а потоа го извади и пиштолот од дискретната футрола на колкот. Ја олабави вратоврската и тргна кон ходникот, мислејќи си да се пикне до неа во кревет и да ја изненади. Веднаш ги замисли двајцата голи и со испреpletени екстремитети, а неговиот мозок брзо почна да лета во безобразни правци затоа што немаа секс подолго од месец дена.

Се намурти кога го свекна таа реалност и застапа пред вратата од спалната соба.

Месец дена? Зарем навистина немаа спиеено заедно толку долго? Почна да си го враќа филмот во глава, прашувајќи се дали му беше точна пресметката.

И тогаш ја слушна Алиша како стенка во спалната соба.

Џон се вкочани, ја препозна таа конкретна воздишка, тивкото сензуално стенкање што се слушаше од неа за време на секс. И за момент си помисли, *Можеби купиła вибратор.*

Но тогаш солото прејде во дуо кога ѝ се придружи и еден подлабок машки глас.

Бестрага.

Игнорирајќи го остриот увод во градите, Џон влезе во спалната и ги прекрсти рацете преку градите.

Да, Алиша беше таму, во нивниот кревет, гола на месечевата светлина, врз некој тип што ја држеше за колковите со рацете.

„Само така, бејби. Уште малку ми треба“, застенка човекот.

„Да, немој да прекинуваш поради мене, бејби“, рече Џон саркастично.

Алиша изненадено писна и скокна од голиот љубовник. „Џон! Ох, мајко мила, што правиш ти тука?“

Со алатот на виделина, типот побрза да го грабне чаршавот да се покрие. Имаше покајнички израз на лицето. „Џон – ох, да му се сневиди“.

Не.

Џон направи уште еден чекор кон креветот, а неговата вилица се стегна кога погледна во очите на човекот што ја работеше неговата девојка во неговата спална соба. Човек кој отсекогаш се палеше на долгоноги бринети како Алиша.

Тоа беше факт што Џон добро го знаеше затоа што, до пред две секунди, го сметаше овој човек за пријател.

„Роб“, рече тој и еден дел од него уште не можеше да поверува иако имаше видено со свои очи. Тој и Роб се знаеја со години, уште откако живеела заедно во прва и втора година на факултет, со други двајца момци во еден стан надвор од кампусот каде што секој Божји ден организираа забави. Впрочем, тој и Роб се имаа видено пред две недели, имаа седнато на пијалак со другите нивни другари кога Џон накратко се врати во градот за викендот. Роб го имаше прашано како му оди со Алиша и Џон му имаше признаено дека работите беа малку напнати во последно време. Тој му се имаше доверено на типот, без да му падне на памет дека би можело да има некој скриен мотив зад прашањето, без да му падне на памет дека пријателот со кој зборуваше веќе знаел како оди со Алиша затоа што тој пријател ја онадел зад неговиот грб.

„Губи се“, му рече тој на Роб.

Алиша плачеше, стоеше гола меѓу него и Роб. „Многу ми е жал“.

Џон не можеше ни да ја погледне неа.

„Сакавме да ти кажеме“, рече Роб. „Ама Лука и Мет сметаа дека не е фер да ти ги соопштиме вестите додека работиш на толку важна тајна задача. Па одлучивме да причекаме да се вратиш“.

Џон трепна, му се сврте во главата од овие нови информации. Лука и Мет беа дел од истиот круг на

пријатели како тој и Роб. *Тие* знаеле дека Роб и Алиша спијат заедно? И му немаа кажано ништо?

Шлаканиците како да доаѓаа една по една.

„Ти реков да се изгубиш“, за’ржа тој.

Роб стана, сè уште со бесцелниот покајнички израз на лицето, а потоа кимна. Тивко си ги собра алиштата од земја, набрзина погледна во Алиша, а потоа излезе од спалната соба.

Џон мирно стоеше, чекајќи да ја слушне влезната врата како се затвора. Кога се сврте, виде дека Алиша имаше облечено една тегет маица и гаќи. Тоа ѝ беше омилената маица за спиење, ни самиот не знаеше колкупати ја имаше видено во неа.

Но сега пред очи му беше само сликата од тоа како Роб ѝ ја соблекува додека се фрлаат во кревет.

„Џон, многу, многу ми е жал. Немав намера да дојде до ова“. Таа посегна по него.

Тој се вкочани. „Немој“.

Таа ја спушти раката. Џон долго ја гледаше, се обидуваше да излезе на крај со предавството и неверувањето. „Колку време?“

Таа ги избриша солзите од очите. „Два месеци. Јас и ти се скаравме, па излегов со Бет и Миа следната вечер. Налетавме на Роб во барот, па јас и тој почневме да разговараме, прво за мене и за тебе, а потоа, не знам... бидна. Требаше да биде само еднаш онака ама...“ Таа престана да раскажува.

Па, се покажа дека бил во право барем за една работа – работите дефинитивно не биле веќе исти помеѓу него и Алиша од таа вечер.

Немаше што друго да каже, па го отвори гардероберот и ја грабна торбата што секогаш ја пакуваше за работа. Со неа, куферот и другата торба што му беа оставени покрај вратата, ќе имаше доволно за следните неколку дена.

„Ќе дојдам во понеделник сабајле по другите мои работи“. Тргна да излезе од спалната. „Гледај да не си тука“.

„Џон, ако ми дозволиш само да...“

„Не сакам да те видам тука!“ се развика тој вртејќи се луто кај вратата. „Не можам ни да те гледам...“ Престана да зборува кога му се стегна грлото и затресе со главата.

Се спушти тишина меѓу нив. „Извини. Многу ми е жал“, прошепоте Алиша.

Да. Веќе го имаше слушнато тој дел.

ТРГНАТ НАКАЈ ХОТЕЛ, Џон ненадејно реши да застане по пат. Се упати кон куќата на неговиот пријател Вес и ја остави колата на место каде што знаеше дека беше забрането паркирање.

Е ајде само нека се обидеше некој да му пише казна денес.

Се качи по скалите на двокатната куќа и тропна на вратата на Вес, свесен дека беше полноќ и дека беше малку доцна за ненајавено одење по гости ама во моментот не го болеше уво за тоа.

„Знаеше ли?“ рече луто кога Вес му ја отвори вратата.

Облечен само во фармерки и гол нагоре, Вес ја накоси главата. „Што дали знаев?“

„Дека Алиша спиеа со Роб изминативе два месеци“.

Очите на Вес се ококорија. „Што? Ме заебаваш“.

„Веќе знам дека Мет и Лука знаеле“. Откако ја фрли мамката, Џон го набљудуваше лицето и говорот на телото на другиот човек во потрага по некој знак дека му криеше нешто. Да, добро, неговите вештини како ФБИ агент очигледно не му беа од голема корист во последно време, но од сите мажи со кои се дружеше, го сметаше Вес за најблизок пријател. И по сè што се случи вечерва, му требаше... му требаше да знае дали уште беше така или не.

Вес ги рашири рацете. „Џон, жими сè, брат, немав поим“.

По долга пауза, Џон кимна. Потоа тешко издиша и си помина со рака преку вилицата. „Добро. Извини“.

Вес ја отвори вратата докрај. „Влези ајде. Клер е горе ама ќе ѝ кажам...“

Џон ја крена раката. „Не, океј е. Секако морам да одам“.

„Џон. Ајде бе“.

Џон успеа засрамено да се насмевне. „Извини ѝ се на Клер за драмава вечерва“. Тој се сврте и тргна надолу по скалите, игнорирајќи го Вес кога го извика неговото име пред да влезе во кола. Застана во една продавница по пат и купи едно шише виски, а потоа отиде во хотелот ГестХаус и зеде една соба на неопределено време. Собата имаше комплет кујна и машина за перење и сушење алишта, па дефинитивно можеше да послужи додека не си најде друг стан под кирија.

Саркастично се запраша што беше културно и правилно во вакви ситуации, дали се очекуваше од него да продолжи да си ја плаќа пола кирија за станот што го делеа со Алиша додека не истече договорот за три месеци.

Драга, Аби: Вечерва си дојдов дома и ја фатив девојка ми како го јава другар ми на месечевата светлина...

Откако ги распакува малкуте работи што ги имаше со себе, го отвори вискито. Седна на балконот од каде што имаше убав поглед на голем дел од градот и си ја наполни првата од многуте чаши што планираше да ги испие вечерта.

Погледна надолу во чашата и си помисли како пред само два часа беше кретенот што купуваше цвеќе и мафини за жена која веројатно во истиот тој момент се расоблекувала со нејзиниот љубовник. Неговиот пријател.

„Ајде да се напиеме на екс за тоа“, промрморе.

Ги затвори очите и го дрмна вискито на екс, уживајќи во горењето во грлото.

СЛЕДНОТО УТРО СЕ РАЗБУДИ со страшен мамурлак и повеќе од десетина гласовни пораки на телефонот. Неколку беа од Алиша и Роб, па ги избриша веднаш; две беа од Вес за да го провери како е и по една од Мет и Лука кои очигледно беа известени дека тој сега знаеше оти тие знаеле за ситуацијата, па двајцата се обидуваа да направат некоја контрола на штетата.

„Шеп, мора да поразговараме. Јас бев затечен во средина помеѓу тебе и Роб. Што требаше да направам?“ рече Мет во неговата порака.

Еве една идеја: Можеби требало да ја одбереш страната на типот што не-работи туѓа девојка.

„Шеп, слушај. Знам што си мислиш“, почна Лука. „Ама јас им кажав на Роб и Алиша дека ако тие не ти кажат сè веднаш штом заврши истрагата, јас самиот ќе ти кажам. Мислам, од каде можев да знам дека ќе ги начекаш на дело? Човече, сигурно не ти било лесно“.

Не сери. Џон повторно го притисна копчето за бришење и го стави телефонот на режим „не вознемирувај“ кога се упати кон туш кабината.

Топлата вода му помогна да си ја разбистри главата од алкохолот, но никако не можеше да го измие горкиот вкус од устата. Многу нормално, пред очи упорно му се враќаше моментот кога ги фати Алиша и Роб. Но имаше нешто друго што не му даде да склопи око цела ноќ, нешто што го имаше вознемирено исто толку многу како тоа што ја фати девојка му во кревет со неговиот другар.

Тој ни за момент се немаше посомневано во ништо.

Беше ФБИ агент. Беше специјалист за тајни задачи. Му беше *работа* да ги забележува оние работи што просечните луѓе ги превидуваа, да внимава на сомнителни однесувања, да забележи веднаш кога некој крие нешто. А некако, и покрај сето тоа, и покрај сите обуки во Квантико и дополнителните надворешни обуки за да добие сертификат за тајни задачи – да не правиме муабет за петте години работно искуство – четворица, нормални обични луѓе, имаа успеано да му набијат рогови.

Ги канализираше лутината и фрустрацијата во трчање околу езерото, дваесет и кусур километри, а потоа го помина остатокот од денот барајќи нов стан. Во понеделникот сабајлето се врати во станот што го делеше со Алиша – *делеше*, во минато време – и си ги спакува работите. Таа му имаше оставено порака во еден коверт на работната маса, но тој ја изигнорира.

Го употреби нејзиниот неотворен коверт да ѝ напише дека тој и Вес ќе дојдат да ја преселат неговата

половина од мебелот во петок сабајле додека таа е на работа.

Со колата полна со кутии, паркираше пред зградата на ФБИ и им кимна на портирите кога помина низ детекторот за метал. Неговиот тим, за организиран криминал, беше на петтиот кат и додека одеше кон својата кабина го поздравува неколку колеги, честитајќи му за апсењата во Детроит.

„Слушнав дека си средил сенатор. Да не планираш да се префрлаш во тимот за јавна корупција?“ се пошегува Рајан, еден од колегите во неговиот тим.

„Ми изгledаше како да им треба малку помош“, дофрли Џон кога седна на своето биро.

До крајот на денот си гледаше своја работа, внимавајќи да не покаже пред колегите дека нешто не беше како што треба. Можеби беше кретенот кој ја имаше фатено девојка му со пријателот во кревет без да се посомнева во ништо, но немаше теоретска шанса да дозволи неговите колеги да го дознаат тоа.

Кога заврши на работа, купи храна за носење пред да се врати во хотелот, а потоа си отвори едно пиво и ги менуваше каналите на телевизорот додека ја деша на софата. Не најде ништо да го заинтересира, па го исклучи телевизорот.

Во хотелската соба завладеа тишина.

Се чувствуваше... немирно. Не го држеше место. Тоа се случуваше понекогаш откако агент ќе заврши со долготрајна тајна задача. Беа потребни денови, или дури и недели, за домот повторно да ти изгледа како дом.

Баш додека ги меркаше купот нераспакувани кутии каде што беа речиси сите негови работи, на телефонот му стигна нов мејл. Провери и виде дека беше од Шон Пајзер, регрутерот од Тимот за спасување заложници (ТСЗ) што го имаше посетено во Форт Бенинг пред шест години. Имаа останато во контакт, разменувајќи си мејлови по неколкупати годишно и знаеше дека Пајзер го држеше на око уште откако Џон влезе во ФБИ.

Веројатно на две очи, познавајќи го Пајзер.

Селекцијата почнува за една недела. Имам отворена позиција за тебе, Шепард.

Така... пак беше тоа време од годината. Џон беше толку занесен со тајната истрага во Детроит што потполно имаше заборавено.

Секоја година ФБИ одржуваа двонеделна програма за селекција на агенти што сакаат да се испробаат во Тимот за спасување заложници. Обично, агентите мораа да имаат поминато минимум три години во областа пред да се квалификуваат за ТСЗ, но бидејќи Џон беше директно регрутиран од ренџерите со програмата за тактички регрутации на бирото, беше квалификуван по само две години.

И тоа му беше оригиналниот план – да се здобие со две години искуство, а потоа да си ја проба среќата во ТСЗ што е можно поскоро. Со тактичкото искуство што го имаше стекнато во војската, тој кариерен план практично се очекуваше од него. Но откако почна да води свои случаи – и особено откако почна со работа на тајни задачи – откри дека навистина уживаше во истражувачкиот дел од работата. Па реши да почека малку со ТСЗ, мислејќи си дека можеби можеше да проба следната година. Потоа таа една година се растегна во две, па мајка му се разболе и тој се врати во Чикаго. Малку подоцна ја запозна Алиша и работите станаа сериозни меѓу нив, а бидејќи квалификувањето за ТСЗ ќе бараше од него да се релоцира во Квантико, Вирџинија, имаше решено да причека уште малку.

Но сега, ситуацијата беше различна. Откако ги изгуби девојката, станот и тројца од неговите пријатели во рок од три дена, веројатно можеше да се заклучи дека во моментов немаше многу работи што го врзуваа за Чикаго. Да, ќе му недостигаа татко му и брат му ако се преселеше во Вирџинија, но постоеше причина што Пајзер го имаше регрутирано и упорно го бркаше изминатите неколку години.

А таа причина беше тоа што тој сметаше дека Џон беше доволно добар за тимот.

Можеби беше време конечно да му докаже на Пајзер дека беше во право за тоа.

ЏОН ТИ ПОМИНА СЛЕДНИТЕ два дена размислувајќи за финалната одлука. Кога конечно му пиша на Пајзер, информирајќи го дека ќе се појави на тестирањето, се чувствуваше добро. Вриеше од адреналин.

Животот дефинитивно му имаше фрлено една вртена неочекувана топка неделава.

Ама тој сега планираше да ја акне така силно што ќе излети од стадионот.

Два Три недели подоцна

СПЕЦИЈАЛНАТА АГЕНТКА ЏЕСИКА Харлоу чекаше додека типот од обезбедувањето ѝ ја проверуваше картичката за идентификација од ФБИ, споредувајќи го нејзиното лице со сликата.

„Мене ми личи на истата личност“, рече тој со пријателска насмевка. „Добредојдовте во Чикаго, агенту Харлоу“.

Возвраќајќи на насмевката, Џесика ја врати картичката во актовката. „Фала“. Таа погледна во неговиот беџ за идентификација закачен на јакната и се потруди да го запомни неговото име. Роџер. „Каде можам да ја најдам канцеларијата на одговорниот агент?“

„Дванаесетти кат, на крајот од ходникот“.

Откако помина низ детекторите за метал, Џесика тргна по широкиот тротоар кон главниот влез на ФБИ во Чикаго; импресивна зграда од стакло и не’рѓосувачки челик лоцирана на три километри од центарот на градот. Комплексот всушност беше составен од три згради заградени со висока ограда и опкружени со паркови и дрвја.

Таа издиша и влезе во зградата, чувствувајќи се... па не баш нервозно. Чикаго сепак беше нејзиниот дом и по шест години живеење во Лос Анџелес, чувството да се биде дома беше добро.

Но од професионална гледна точка, таа беше новата девојка во градот.

Во Л.А., голем дел од колегите во тимот ги сметаше за пријатели и беше во многу добри односи со лидерот на тимот и одговорниот специјален агент. Меѓутоа, овде, нејзините колеги агенти и супервизори немаа поим што да очекуваат од неа, а ни таа од нив. Па во таа смисла, беше како да почнуваше сè од почеток.

Тоа како да ѝ беше некоја тема годинава.

Се упати кон лифтот, каде што веќе чекаа двајца мажи – агенти, судејќи според нивната гардероба. Понискиот, Афроамериканец и облечен во беспрекорен дизајнерски костум, анимирано гестикулираше додека зборуваше.

„Реков само, ако веќе се регистриравме за брадавици што пуштаат полека, средно и брзо, дали реално ни требаат и тие со *варијабилен* проток? Зарем тоа не е само комбинација на сите други брадавици што веќе ги избравме?“

Повисокиот човек, белец со темна коса и темни очи, се исклешти. „И како помина тоа прашање кај Рае?“

„Не баш добро.“

„Затоа што мажите не смеат да *поставуваат* прашања во продавници за бебиња“, рече повисокиот. „Слушај човек со искуство. Мажот ја турка количката, ги крева тешките работи и секогаш кога жената ќе му побара мислење за нешто, ја накосува главата, глуми дека размислува малку и покажува накај жолтото.“

Џесика едвај се воздржа да не се насмее кога вратите на лифтот се отворија. *Маж*. Повисокиот човек ѝ ја придржа вратата отворена. Таа благодарно кимна кога влезе во лифтот.

„Прв ден?“ ја праша понискиот.

„Толку е очигледно?“ рече Џесика пријателски и го притисна копчето за дванаесеттиот кат.

„Те слушнав дека зборуваше со Роџер кога влеговме“. Понискиот човек ја подаде раката. „Сем Вилкинс. А ова е Џек Палас. Двајцата сме во одделот за насилни злосторства.“

„Џесика Харлоу. Јавна корупција.“

„Тоа е добар тим“, рече Џек. „Многу талентирани

агенти. Како на пример... Сет Хаксли“. Тој се сврте кон неговиот партнер. „Ти го знаеш Хаксли, така, Сем?“

„Се знаеме“. Гласот на Сем имаше цинична нота.

„Меѓу Сем и Хаксли има мало ривалство“, ѝ објасни Џек на Џесика. „Мислам дека еден ден двајцата го имаа облечено истиот костум од илјада долари за на работа и работите почнаа да се вжештуваат од таму“.

„Тоа ли се кажува пред луѓе, десет секунди откако ќе ги запознаам?“ Сем уморно затресе со главата и се сврте кон Џесика. „Хаксли е добар агент. Само многу сака да се треска од земја дека Харвард е најдобар факултет“.

„А Сем има завршено на Јејл“, ја информираше Џек Џесика.

„Да“. Сем ѝ упати една насмевка што покажуваше дека тој многу се гордеше со овој факт.

„Јасно“. Џесика подразмисли за ова. „Па, тој Хаксли очигледно нема поим што зборува“.

Сем кимна, задоволен, кога лифтот стигна на катот каде што требаше да се симнат тој и Џек. „Фала ти. Гледаш?“ му рече тој на Џек. „И ова од независен извор – очигледно многу паметен“. Тој ѝ намигна на Џесика.

„Затоа што сите знаат дека *Стенфорд* е најдобриот факултет“, продолжи таа.

Џек се изнасмеа кога Сем подзина. Тој го стегна Сем за рамото кога вратите на лифтот се отворија. „Сам си влезе во стапицата, другар“. Тој ѝ кимна на Џесика кога излезе од лифтот. „Уживај во првиот ден“.

Сем одглуме дека е лут и го впери показалецот во Џесика додека излегуваше. „Ќе продолжиме со ова, агенту Харлоу“.

Џесика се насмевна кога вратите се затворија меѓу нив, заклучувајќи дека овие двајца ѝ се допаѓаа. Нивното пријателско ‘рчкање ја потсети на динамиката што ја имаше со Хавиер, нејзиниот партнер во Лос Анџелес.

Како жена во професија каде што 80% од колегите ѝ беа мажи - уште поголем процент од нејзините надредени - таа брзо имаше научено дека ваквите добронамерни ‘рчкања со колегите имаа голема моќ да им покажат на другите дека таа не беше „женски специјален

агент“ туку нормален агент како секој од нив, само жена. Не дека се обидуваше да му го намали значењето на својот пол, ниту пак беше заинтересирана да се преправа дека е една од момците. Како прво, цврсто веруваше дека во многу ситуации нејзиниот пол можеше да биде тактичка предност. Луѓето природно повеќе им веруваа на жените отколку на мажите, а тоа знаеше да биде од корист кога работиш на тајна задача.

И како второ, ептен сакаше да носи слатки штикли со висока потпетица.

На дванаесеттиот кат, една асистентка ја поздрави Џесика од едно биро што стоеше пред аголната канцеларија на крајот од ходникот. „Господинот МекКол брзо ќе се ослободи“. Таа покажа кон една мала чекална.

„Ви благодарам“. Џесика седна на една од фотелјите и го стави телефонот на вибрации за да не ѝ засвони за време на состанокот.

Се разбира дека сакаше да му остави добар прв впечаток на човекот кој ѝ беше нов шеф од денес. Таа си ја имаше завршено домашната работа и знаеше дека Ник МекКол бил ставен на позицијата главен специјален агент пред пет години, а претходно работел во тимот за јавна корупција, специјализиран за работа на тајни задачи.

Барем тоа им беше нешто заедничко.

Таа ја спушти актовката покрај нозете и ја набљудуваше енергичната активност низ канцелариите додека чекаше. Тоа што повторно беше тука ја потсетуваше на многуте претходни прилики кога доаѓаше во зградава, пред неколку години, на почетокот кога аплицираше во ФБИ. Прво прелиминарниот испит – тестови за когнитивно, бихејвиорално и логично резонирање кои траеја три часа – па иницијалното интервју, па тестови за говор и пишување, па едночасовно панел интервју, две физички тестирања и полиграф и детална проверка на целиот нејзин животи и минато. Во текот на целиот тој процес, имаше еден нездраво опасен регрутер што ја водеше цело време.

Нездраво опасен, но сепак регрутер кој страшно веруваше во неа.

Немој да им даваш никакви причини да се сомневаат во тебе во Академијата. Ќе отидеш таму, Харлоу, и ќе им покажеш каква си и која си.

Вратата се отвори и излезе еден висок, убаво граден човек со темна коса. Неговите остри зелени очи се впериле во Џесика и тргна накај неа.

„Агенту Харлоу“. Тој ѝ ја подаде раката. „Ник МекКол. Досега разговарав на телефон со твојот поранешен шеф. Ако се точни макар и пола од работите што ми ги кажа за тебе, тогаш значи имаме среќа што ќе станеш дел од нашата екипа“.

Џесика се насмевна кога го слушна тоа. „Ви благодарам, господине. Мило ми е што сум тука“. Тргна по него кон неговата канцеларија и седна на една од фотелјите пред неговото биро.

„Значи не можеше да одолееш да не се вратиш во родниот град, а?“ почна Ник.

Тоа беше причината што ја имаше наведено Џесика во Лос Анџелес кога аплицираше за трансфер во Чикаго. И вистина беше. Но имаше и една друга вистина, а тоа беше дека ѝ требаше нов почеток и сметаше дека Чикаго беше најдоброто место за тоа. „Целото мое семејство живее тука. Кога слушнав дека барате агенти сертифицирани за тајни задачи ми се виде како прилика што не се пропушта“.

Јас и народниот правобранител за оваа област решивме дека мора да ни биде прв приоритет да ја сотреме владината корупција на сите нивоа, а агентите од тимот за јавна корупција дефинитивно си ја вршат работата како што треба. Се обидувам да не ги фалам премногу за да не им удри во глава, но станува збор за многу способна група на агенти. И ќе го кажев истото дури и тоа да не беше мојот поранешен тим“.

Џесика се насмевна. Значи без разлика за кој кабинет се работеше, една работа секогаш беше тука: лојалноста во рамки на тимовите. „Се разбира“.

„Единствениот предизвик ни е тоа што со зголемувањето на бројот на истрагите на кои работиме, веќе немаме доволно агенти за покривање на сите тајни задачи“, рече Ник. „Па токму затоа те примивме тебе“.

И таа едвај чекаше да почне. „Рековте дека има уште двајца други сертифицирани агенти во тимот?“ Сите специјални агенти во ФБИ беа квалификувани за „полесни“ тајни задачи – истраги во кои агентот има само неколку интеракции со осомничениот. За сè повеќе од тоа беа неопходни агенти сертифицирани за тајни задачи, што значи дека агентот мора да присуствувал на обуките во школата за тајни задачи на ФБИ во Квантико. Проблемот лежеше во тоа што поради дополнителните тренинзи што се бараа, имаше многу малку сертифицирани агенти во кој било град каде што имаше канцеларии на ФБИ.

„Агентите Хаксли и Робертс“, рече Ник. „Со оглед на тоа колку работа имаат во моментов, им беше многу мило кога слушнаа дека ќе му се приклучиш на тимот. Претпоставувам дека сега те чекаат кај твоето биро со постер ‘добредојде’ и купче од триесет случаи за веднаш да ти ги префрлат“.

Таа се закикоте. „Баш би сакала веднаш да почнам“.

„Е па мило ми е. Впрочем...“ Ник ѝ подаде една папка. „На овој случај треба да му се обрне внимание веднаш. Истрагата е надвор од Чикаго, парцијална тајна задача. Нашиот тим за јавна корупција во кабинетот во Џексонвил очигледно бара двајца ‘расипани претприемачи од Чикаго’“.

Џесика крена една веѓа. „’Расипани претприемачи од Чикаго?’“

„Буквално така беше пишано. И најдоброто е тоа што јас постојано добивам вакви барања од кабинетите во другите градови. Искрено не знам што си мислат луѓето, дека ние овде немаме доволно своја работа“. Ник покажа кон папката. „Принуден сум да ги одбивам повеќето барања затоа што досега немавме доволно луѓе, но ова ми делуваше како нешто поинтересно“. Тој намигна. „Плус, јас ќе изгледам како тимски играч во очите на другите одговорни специјални агенти ако конечно прифатам една од овие работи“.

Заинтригирана од воведот, Џесика ја отвори папката. Не беше невообичаено за ФБИ да се користат агенти од друг град за тајни задачи. Впрочем, одредени

околности – како на пример истраги на големи сверки и славни личности – налагаа да се оди со агент од друг град за да се намали ризикот и агентот да не биде препознаен.

И додека го разгледуваше барањето од агентите во Џексонвил, сфати дека тука се работеше токму за тоа. Осомничениот беше позната личност, осомничен за поткуп и корупција. Најголем дел од основите за тајната операција беа поставени; сè што им требаше сега на колегите од Џексонвил беа двајца искусни агенти од друг град да ги играат главните улоги.

Таа го почувствува налетот на адреналин што доаѓаше со секоја нова задача. „Веднаш ќе почнам да работам на мојата шема“. Тајните задачи во вакви случаи бараа многу повеќе од едно просто менување на името и фалсификувана лична карта. Како прво, ако веќе требаше да глуми претприемач, ќе ѝ требаше некој фиктивен бизнис со интернет присуство.

Заклучи дека мораше да се координира со техничкиот тим што се расправаше со сите вакви детали за тајни операции. Потоа заклучи дека требаше да праша некого каде воопшто се наоѓаше техничкиот тим во оваа зграда.

Ник одобрувачки кимна. „Одлично. Јас ќе му се јавам на одговорниот агент во Џексонвил и ќе му кажам дека прифаќаш“.

Разговараа уште неколку минути, главно за нејзиното ново соседство и станот што го имаше купено откако ѝ го одобрија трансферот. Таа ја зеде папката со документите за случајот од Џексонвил кога тргна да излезе од канцеларијата, но кога стигна до вратата, сфати дека имаше забравено да праша нешто. „За оваа задача се бараат двајца претприемачи од Чикаго. Ќе работам со агентот Хаксли или со агентот Робертс на ова?“ Таа сметаше дека веднаш треба да почнат да дискутираат за логистиката, без разлика кој од двајцата агенти беше.

„Впрочем, ни едниот ни другиот“, рече Ник. „Двајцата се ангажирани на други тајни истраги во моментот. За оваа задача ќе имаш партнер од тимот за организиран криминал“.

Организиран криминал? Е ова беше неочекувано. Не сакаше да стереотипизира – добро, океј, овој пат мораше – но генерално, агентите од тимот за организиран криминал се сметаа за малку... погруби од оние од другите тимови, а оваа операција во Џексонвил, како и многу други што се водеа од тимовите за јавна корупција, бараше одреден степен на префинетост и суптилност.

Ник се исклешти, веројатно го забележа скептичниот израз на нејзиното лице. „Не се секирај. Типот е добар агент. Еден од најдобрите овде. Впрочем, што-туку го заврши тестирањето за селекција за Тимот за спасување заложници. Утре ќе му биде прв ден назад“.

Хм. Груб или не, нејзиниот иден партнер очигледно беше некој опасен тип штом имаше отидено на супер селективното тестирање за ТСЗ на ФБИ. Затоа што, колку што имаше слушнато Џесика, селекцијата за ТСЗ беше двонеделна тортура. Секоја година, скоро половина од пријавените се откажуваа уште пред да завршат со тестирањето. Па дури и ако кандидатот сè уште стоеше на нозе на крајот, немаше никаква гаранција дека ќе биде избран за тимот – и овде размислуваше во машки род затоа што во триесетте и кусур години откако беше формиран ТСЗ ниту една жена никогаш немаше стигнато до последниот круг.

Не дека таа лично беше заинтересирана. Како прво – ха – немаше теоретски шанси да го помине тестирањето; се имаше утепано од работа дури и само да го положи физичкиот тест во Академијата. И како второ, таа едноставно не беше од оние зависници од адреналин што се палеа на скокање од хеликоптери или фрлање во мрачни води каде што има ајкули или скокање со падобранец сред ураган или криење во калливи дупки со снајпер на рамо и камуфлажен шлем со мала грмушка закачена на него.

Сериозно, тоа едноставно немаше да оди со нејзината коса.

Се шегуваше.

Добро, главно се шегуваше.

Во шесте години поминати во Бирото, Џесика познаваше само една личност што планираше да се обиде да

влезе во ТСЗ: еден тип со кој заедно одеше на обуките, кој беше регрутиран за ФБИ директно од армиските ренџери. И не дека се оптоваруваше со минатото или нешто слично – тоа како да беше уште една тема годинава – ама таа и тој тип со кој заедно одеше на обуките... па, може да се каже дека немаа баш исти ставови и гледишта.

Или може да се каже дека неподносливо се иритираа меѓусебно.

Еј, видете ме мене, гледајте ме како го прелетувам тестирањето со пречки со една рака и двете нозе врзани зад грбот. Ова е маџа кашлица за тоа што го правевме ние со ренџерите, кучки!

Океј, добро. Тоа веројатно не беа неговите точни зборови од прв до последен ама немаше сомневање дека уживаше да биде ѕвезда на нивните обуки и тестирања.

Среќа што тој тип сега беше далеку, веројатно веќе сместен во Квантико со остатокот од Тимот за спасување заложници. А што се однесува до овој другиот тип што требаше да ѝ биде партнер, тој од тимот за организиран криминал, ако нејзиниот нов шеф гарантираше за него, тогаш тоа беше доволно добро за неа.

А како новата девојка во градот, искрено, го немаше луксузот да не биде тимски играч за ова.

Го заврши состанокот со Ник и се согласи да намине во неговата канцеларија во десет следното утро подетално да поразговараат за задачата од Џексонвил откако ќе ги простудира сите собрани документи. Остатокот од денот ѝ помина во запознавања со еден куп луѓе, средба со лидерот на нејзиниот тим и тура на целиот комплекс.

До крајот на денот, беше преморена од толку запознавања со нови луѓе и немаше време да ги разгледа материјалите за новата тајна задача. Ја грабна папката на излегување од канцеларија и одлучувајќи да вечера додека се запознава со случајот, купи една салата од Гриндор Таверн, еден паб во близина на нејзината зграда.

Со салатата и актовката во рака, влезе во влезот на нејзината висококатница.

Лутер, еден од портирите, се исклешти од зад неговото биро. „Агенту Харлоу. Како помина првиот ден? Фати некој сериски убиец?“

Таа се имаше запознаено со сите портири во зградата веднаш штом се всели минатата недела. Лутер, шеесет и нешто годишен човек, беше многу заинтересиран за нејзината работа – толку многу што таа немаше срце да му каже дека животот на ФБИ агентите не беше баш таков како што го претставуваа на филмовите.

„Денес најмногу папирологија и запознавања“, му рече таа.

„Ах, па добро. Утре е нов ден“. Тој го притисна копчето што ја отклучуваше стаклената врата што водеше кон лифтовите.

Пред да се качи нагоре, Џесика застана кај поштенските сандачиња. Освен вообичаените сметки и промотивни летоци, имаше и еден коверт од FedEx внатре. Таа го извади и виде дека беше од нејзиниот адвокат во Калифорнија.

Го стави ковертот во актовката заедно со останатите, а потоа го заклучи поштенското сандаче и тргна кон лифтовите. Кога влезе во станот, ги остави актовката и салатата на масата во нејзината дневна соба, простор што воедно ѝ служеше и како трпезарија и домашна канцеларија.

Во спалната соба, се пресоблече во маица и фармерки. Потоа се упати кон винскиот фрижидер во кујната и го отвори најскапото шише вино што го имаше. Затоа што, заеби.

Многу добро знаеше што имаше во ковертот од FedEx, па сметаше дека можеше да го одбележи крајот на една ера – нејзината последна преостаната врска со Лос Анџелес – со чаша добро вино.

Оставајќи го виното на масата, го зеде ковертот од актовката и го отвори. Адвокатката ѝ се имаше јавено во петокот, веднаш по завршувањето на суд, па не е дека Џесика не го очекуваше ова. Но кога ги виде зборовите црно на бело, кога ги држеше вака документите во рака, сè изгледаше некако многу поофицијално.